

Jonas
KRÁSNÍ A MŔTVÍ

EDEN MAGUIRE

FRAGMENT

Krásni a mŕtvi 1

Jonas

Aj v tlačenej verzii.

Objednať si môžete na stránke
www.fragment.sk

Ďalšie e-knihy v edícii:

Krásni a mŕtvi 2 – Arizona

Krásni a mŕtvi 3 – Summer

Krásni a mŕtvi 4 – Phoenix

Eden Maguire

Krásni a mŕtvi 1 – Jonas – e-kniha

Copyright © Fragment 2012

Všetky práva sú vyhradené.

Nijaká časť tejto publikácie sa nesmie rozširovať
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

Jonas
KRÁSNÍ A MŔTVÍ

I. část

EDEN MAGUIRE

 FRAGMENT

Mojim dvom úžasným dcéram

Najskôr som začula buchnutie dverí vo vetre. Vystrašilo ma to, lebo som nevedela, že tu medzi stromami tak ďaleko od mesta vôbec stojí dom.

Pomalšie, srdce, pomyslela som si. Darina, dievča, ovládaj sa! No vtedy by ma bol vystrašil aj padajúci list. Bolo to dva dni po Phoenixovej smrti.

Takže buchli dvere, mne sa rozbúchalo srdce a vzápätí som už niečo hľadala na kopci – ani sama neviem čo. Vyšla som až hore, pozrela som na druhú stranu kopca a tam to bolo: starý zrub, rozpadávajúci sa dom s verandou, veľkou stodolou a s takou tou okrúhrou cisternou na vodu, čo stojí na koloch, ale táto bola načisto prehrdzavená a dera-vá. Rovnako bol na tom malý nákladiak zaparkovaný pred opusteným domom, nárazníky mu viseli a strechu mal preliačenú. Okolo verandy rástla žltá tráva až po kolená.

Ten buchot zaznel, keď sa zatresli vráta na stodole. Otvárali sa a zatvárali, otvárali a zatvárali vždy, keď ich rozhýbal vietor.

Myslím si, že väčšina ľudí by odtiaľ rýchlo zmizla.

Ja nie. Zatúlala som sa a hľadala som odpovede na otázky – otázky o láske, o strate blízkeho človeka, o zmysle života. Darina sa vybrala na misiu, aj tak sa to dá povedať. Všetličo ma mávalo. Napríklad ako to, že v priebehu jedného roka zomreli štyria moji spolužiaci z ellertonskej strednej školy. Jonas, Arizona, Summer a teraz aj Phoenix. Fakt čudésné a tragické, nie? Nielen mňa, všetkých to poriadne vydesilo.

Navyše ten posledný – Phoenix – mi svojím odchodom zlomil srdce. Bola som doňho zaľúbená, vlastne väčšinou som ho len z diaľky zaľúbene pozorovala. A potom sme spolu dva úžasné mesiace chodili. Na kyticke, ktorú som položila na miesto, kde ho prebodli, bol lístok s dosť úbohým nápisom: „Vždy mi budeš chýbať. S láskou Darina.“ Ani náhodou nevystihol hĺbku mojich skutočných pocitov.

Asi aj pre to všetko som sa rozhodla, že vráta upevním, aby už netrieskali, a potom sa porozhliadnem po tom strašidelnom dome. Chcela som vojsť dnu a zistiť, ako žili jeho obyvatelia. Aké taniere kládli na stôl, na akých stoličkách sedávali.

No najskôr stodola. Vráta boli obrovské a držala ich pohromade asi stovka hrdzavých klincov. Vnútri pano-

vala tma. Uvidela som na stenách povešané staré konské postroje, zaprášené kožené jazdecké nohavice, potom nejaké konské hrebene a kefy, z ktorých viseli pavučiny.

A ešte skupinu ľudí v kruhu. Prespevovali nejakú melódiu a hľadeli na chalana, ktorý stál uprostred. Keď som ho prvý raz zazrela, neverila som vlastným očiam, ale bol to skutočne Phoenix a bol do pása nahý. Bol tam rovnako ako ja.

Ten Phoenix, ktorý umrel po bodnutí nožom medzi lopatky. Ten, ktorému nôž presekol tepnu a on potom vykrvácal.

Do kruhu vkročil starší sivovlasý muž a položil môjmu mŕtvemu priateľovi ruky na plecía.

„Vitaj v našom svete,“ povedal.

Buch! Vráta za mnou sa zabuchli. Srdce sa mi otriaslo tak, že skoro zastalo.

„Vo svete Krásnych mŕtvych!“ zaspievala skupinka.
„Si jedným z nás! Vitaj!“

Phoenix – naozaj to bol on! – vyzeral nejaký otrasený. Akoby sa mu nedarilo zaostríť pohľad.

Ruky sivovlasého muža mu pomohli nadobudnúť rovnováhu. „Vrátil si sa,“ zamrmlal.

„Zo záhrobia,“ šepala skupina.

Potriasla som hlavou, nech vízia zmizne. *To nemôže byť pravda! Určite je to nejaký hlúpy trik!*

Mŕtvi sú mŕtvi, človek sa predsa zo záhrobia nevracia.

Ibaže potrasenie hlavou nemalo nijaký účinok a ja som to všetko videla aj ďalej.

„Ahoj, Phoenix, všetko je okej,“ prehovorilo jedno dievča a vykročilo k nemu. „Spomínaš si na mňa?“

Bola ku mne obrátená chrbtom, takže som videla len jej dlhé tmavé vlasy.

„A čo ja, človeče? Mňa si pamätáš?“ Od skupinky sa oddelil chalan a potom ďalšie dievča – tej na pleciah padali plavé vlasy.

„Je to okej, Hunter všetko vybavil,“ povedala plavovláska, akoby čosi vysvetľovala. „Toto je Hunter.“

Sivovlasý chlap vystrel k Phoenixovi ruku. „Dúfam, že ťa to na spiatočnej ceste veľmi nebolelo?“ spýtal sa vecným tónom, ako keď lekár vyšetruje pacienta.

„Dalo sa to zvládnuť,“ odvetil Phoenix.

Fakt to bol jeho hlas. Tichý a hlboký, ležérny. Pohýbal širokými plecami, akoby ho predsa len trochu boleli.

„Hunter sa o nás všetkých stará.“

Keď som zazrela úsmev tej plavovlásky, musela som prikročiť bližšie. Veď ten úsmev som poznala, ten žiarivý srdečný úsmev, aj keď vlasy jej narástli, boli rozstrapatané a dievčina mala bledšie líca. Bola to Summer Madisonová. Pred mojimi očami kráčala, rozprávala a usmievala sa ďalšia mŕtvola!

„Všetkých nás sem priviedol,“ pripojila sa k vysvetľovaniu aj tmavovláska. „Hunter tu šéfuje.“

Počula som to, no neďávala som sa na Huntera. Nevedela som odtrhnúť zrak od Phoenixa. A srdce mi skákało, akoby sa chcelo vyslobodiť z hrudného koša.

Chcela som sa k nemu rozbehnúť, dotknúť sa ho, vybozkávať, zovrieť v náručí. Bola som však ochromená od strachu.

„Prečo?“ spýtal sa Phoenix. Už stál rovno, pozeral priamo a tváril sa podozrievavo. Prižmúril sivomodré oči a zamračil sa.

„To už bude závisieť od teba,“ pokrčil plecami ten chalan, ktorý sa ho pýtal, či si naňho Phoenix pamätá. Ja som konečne prestala zízať na Phoenixa a stihla som si všimnúť toho druhého, jeho modré oči a pekne krojené plné pery – bol to Jonas Jonson.

„Vrátil si sa, lebo máš na to svoje dôvody,“ povedala Summer. „Ako my všetci.“

„Kde som? Čo sa to deje?“ Phoenix očividne nič nechápal a ja, ktorá som ich špehovala, som na tom bola rovnako.

„Trochu sa pozbieraj,“ zasmiala sa tmavovláska, no neznelo to protivne. „Vari si nepočul? Patriš k nám – ku Krásnym mŕtvym!“

„Arizona?“ Tentoraz potriasol hlavou Phoenix tak ako pred chvíľou ja. Áno, stála rovno pred ním. „Ako je to možné?“

„Mám tu nedokončenú robotu,“ pohodila hlavou.
„Musím dať niečo do poriadku.“

Phoenix Rohr. Arizona Taylorová. Summer Madisonová. A ešte Jonas Jonson. Štyria spolužiaci z ellerton-skej strednej, štyria mŕtvi.

Áno, všetci štyria boli tu, krásni, bledí a divokí. Ani trochu nepoznačení smrťou.

Láska a smútok mi trhali srdce.

Buch! Vráta sa znovu otvorili a zatresli.

Hunter sa zvrtol a vykročil smerom ku mne. „Zaistím ich,“ povedal ostatným. „Tú závoru treba opraviť. Lezie mi na nervy.“

Čo mu asi tak poviem? Zachvátila ma panika.

Vyskočila som z boxu, kde som sa dosiaľ schovávala, a dobehla som k dverám ešte pred Hunterom. Nedbala som, či ma uvidí. Vyrazila som von, prešprintovala som popri opustenom dome a uháňala som po hrboľatom chodníku medzi osikami. Ani raz som sa neobzrela.

„Kde si trčala?“ Laura sa na mňa vrhla, len čo som zabuchla dvere na aute.

Kráčala som k domu, keď ma dohonila.

„Nikde. Len som sa bola previezť.“ Vedela som, že taká odpoveď ju našťve, no viac som nevládala vymyslieť. Vyznelo to rozhodne lepšie ako „Videla som chodiť a rozprávať štyroch mŕtvych“.

„Nemôžeš sa len tak vozíť kade-tade!“ zadrapovala, keď som už bola na schodoch a potom vo dverách. „Vieš, aký drahý je benzín!“

Ja nič. Šmarila som kľúče na kuchynský stôl.

„Darina, bála som sa o teba.“

„Nemusela si sa.“ Už som mierila do svojej izby.

Laura mi zastala cestu. „No ja sa o teba naozaj bojím,“ prízvukovala. „Nerozprávaš. Neješ.“

„Nie som hladná.“

„A spíš vôbec?“

Hej, spím práve teraz, a sníva sa mi strašidelný sen. Prosím, rýchlo ma z neho niekto zobudte!

„Darina, odpovedz mi!“

S mamou sa veľmi nebavím, aspoň odkedy sa k nám pred štyrmi rokmi nasťahoval Jim. Niežeby bol zlý, ale nie je ani ktovieaký. Živočíšny druh zvaný Kockáč nudný, vozí sa po celom štáte a predáva notebooky.

„Viem, že sa trápiš,“ vzdychla Laura.

Že sa trápiť? Nie. Trpím. Totálne. Ako zviera. Ako keby mi niekto do srdca vyvrtal dieru, alebo do hlavy, alebo do hocičoho, vďaka čomu som to ja. Pozrela som na Lauru a prosila som vlastnú spodnú peru, aby sa mi neroztriasla.

„V utorok má pohreb,“ ticho dodala. „Včera prišiel do obchodu Brandon a kúpil si tmavé sako.“

„Nemôžeš ani len vysloviť jeho meno?“ Od žiaľu som sa rozzúrila. „Volá sa Phoenix!“ *Volal sa Phoenix. Nie, stá-*

le sa tak volá. Tak videla som ho v tej stodole alebo nie?

Laura by ma za podobné odvrávanie inokedy pokarhala a bola by z toho hádka. Dnes to však nechala bez komentára. „Mám napísať riaditeľovi, že potrebuješ dnes zostať doma?“

Pokrčila som plecami. Rob, čo chceš, mne je to fuk. „Potrebujem sa vyspať,“ povedala som. Krútila sa mi hlava. „Ak si nepospím, zošaliem.“ Omyl, už som zošalela.

Laura mi ustúpila z cesty a ja som sa konečne dostala do svojej izby.

Hodila som sa na posteľ a uprela pohľad na strop. Zo všetkých síl som sa pokúšala zahnať od seba to, čo som videla v stodole. Nie, neodviezla som sa do Foxtonu, nezaparkovala som, neprešla som pomedzi strieborné osiky s trepotavými zlatistými listami. Nepočula som búchanie vrát, neprešla som za kopec.

Nie, tú časť dňa treba pretočiť naspäť. Musím sa vrátiť k popoludniu u Logana, keď sme spolu sedeli, mlčali a smútili.

„Phoenix nebol násilník,“ povedala som po celom tisícročí bez slova. „Nevyhľadával bitky.“

Boli sme s Loganom na verande. Na zábradlí stáli zoradené prázdne fľaše od piva Budweiser a zaprášené baganče jeho otca ležali odkopnuté pod hojdačkou. „Možno máš pravdu.“

„Mali sme mať rande,“ pokračovala som. Áno, to bolo v piatok, čakala som na Phoenixa vo svojom aute pri potoku Deer Creek, vyzerala som jeho nákladiak, slnko zapadalo a on sa neukázal. „Tak ako sa to mohlo stať?“ spýtala som sa Logana a po studených líkach mi stekali slzy. „A čo sa vlastne stalo?“

„Všetci mali nože,“ ticho povedal. „Aj Phoenix.“

Pokrútila som hlavou. „Nechcem to počuť.“

„Je to pravda, Darina. Ver mi, Phoenix nebol anjel.“

Vtedy som sa rozhodla odísť. Vstala som a nechtiac som prevrhla zopár pivových fliaš. Rozbili sa na skale pod verandou.

Logan sa po štrkovom chodníku vliekol za mnou až k ceste. „Kofko si s Phoenixom chodila?“ spýtal sa. „Šesť týždňov? Najviac dva mesiace.“

Nechcelo sa mi odpovedať. Tiekli mi slzy, ale najmä od zlosti.

„Poznala si ho vôbec? Myslím naozaj dobre?“

Nastúpila som do auta a zabuchla dvere.

Logan sa naklonil cez okienko a zachytil mi prstami volant. „A odkedy poznáš mňa? Odjakživa. Ver mi, Darina, ja ti vždy hovorím čistú pravdu.“

„Hej? A čo mi chceš povedať teraz?“ zakričala som naňho v hluku rozkaštaného motora. „Že môj priateľ bol v gangu, nosil pri sebe nôž a zaslúžil si smrť?“

„Nie!“ pokrútil hlavou. „Nezaslúžil si to o nič viac

ako Jonas tú haváriu na motorke. Alebo Arizona utopenie v jazere. Alebo Summer...“

„Dost!“ okríkla som ho. Štyria mŕtvi za jediný rok. „Vďaka, ale naozaj mi to všetko nemusíš pripomínať. A láskavo pusť ten volant!“

S Loganom Lavelloom sa poznáme od materskej školy, no tentoraz šliapol vedľa.

„Myslela som si, že to pochopíš!“ zavrčala som naňho, dupla som na plyn a vyštartovala preč od jeho domu.

Minulý piatok som na Phoenixa hodinu čakala pri potoku. Potom sa za mnou doviezol Logan. „V meste sa strhla bitka,“ vystríhal ma. „Veľká. Je tam Brandon. Aj Phoenix.“

Neuverila som mu, až kým som cestou do Ellertonu neporušila všetky rýchlostné obmedzenia. Zúrila som na Phoenixa, lebo mi neposlal ani esemesku s ospravedlnením, že nestihne naše rande. A dusili ma obavy, že Phoenixov starší brat Brandon tentoraz urobí nejakú obrovskú hlúposť. Potom som bola v meste, ale neskoro. Bolo po bitke. Na zemi zostala krv.

„Mohla by som ti vybaviť terapiu,“ ponúkla sa Laura, keď som na druhý deň odchádzala do školy. „Peniaze nejako zoženiem.“

„Vyzerám, že potrebujem terapiu?“ odvrkla som.

Prudko sa nadýchla a ja som sa vyrútila z domu ako

raketa, zbehla som po schodoch, skočila do auta. Cestou do mesta som si v hlave urobila zoznam.

Dôvody smútku: Naši sa rozviedli, keď som mala dvanásť. Môj otčim je chudák. Chodím do odpornej nudnej školy, navyše je tuším prekliata, lebo jej študenti stále umierajú. A teraz umrel môj chlapec...

Po tvári mi tiekli slzy. Bola som v koncoch a nevidela som okolo seba ani živú dušu, ktorá by mi pomohla.

Logan si vzal do hlavy, že to skúsi. Keď som zastala na školskom parkovisku, prišiel za mnou. Vysoký, opálený, s tmavohnedými kučeravými vlasmi – v materskej bývali zlatisté.

„Ahoj, Darina.“

Zabuchla som dvere na aute. „Nepohádali sme sa náhodou?“

„Hej, a chcem sa ti ospravedlniť. Fakt si ma vtedy zle pochopila. Nemyslel som to tak, že si Phoenix zaslúžil umrieť.“

Spolu sme kráčali do školy, ja pred ním, lebo som sa ho pokúšala ignorovať. Poslednú poznámku som však nemohla prepočúť. „Ty možno nie, no presne toto vraví celý Ellerton. Že Phoenix bol ako Brandon. Boli bratia, mali rovnakú DNA, chápeš, rovnaký poondiaty genetiký kód,“ zamrmlala som.

„Nikto to netvrdí. Zbytočne si domýšľaš,“ dohovárал mi Logan. Predbehol ma a v chodbe sa mi postavil do

cesty. „Prepáč, aj to vyznelo zle. Nechcel som ťa kritizovať. Pozri, chápem, že máš teraz zmiešané pocity. To je pochopiteľné. Viem, že ti nie je ľahko.“

Vzdychla som a zaznelo to ako ston. „Logan, ja sa len pokúšam ako-tak prežiť. Prosím ťa, musíme sa teraz rozprávať?“

Pokrútil hlavou a ustúpil mi z cesty. „Ak by si ma potrebovala, pošli mi esemesku,“ zavolať ešte.

Vošla som do triedy a na zlomok sekundy som zazrela Phoenixa. Sedel na podobložnici s dlhými nohami vyloženými na lavici a prekríženými v členkoch. Usmial sa na mňa.

Fakt už šaliem! povedala som si najmenej stý raz od tej cesty do Foxtonu.

A potom som už nebola sama. Stratila som z očí svojho milovaného a pohltila ma lavína objímania a hladkania. Môjho chalana prebodli. Zo mňa to spravilo hviezdu mesiaca.

To bolo ešte pred mimoriadnym zhromaždením v modernom mediálnom centre školy. Riaditeľ zvolal všetkých študentov do auly.

„Stretli sme sa, aby sme vyjadrili svoj zármutok nad náhlym úmrtím jedného z našich študentov, Phoenixa Rohra, ktorý zahynul tento víkend,“ začal doktor Valenti.

V Ellertone nebolo človeka, ktorý by to už nevedel. Sedela som medzi Jordan a Hannah a hľadela som rovno

pred seba. Pozreli na mňa, akoby som bola zo skla a niekto ma mohol pustiť na zem.

„Okolnosti Phoenixovej smrti sú stále nevyjasnené,“ pokračoval Valenti, stál na pódiu v sivom obleku a volil sivé slová. „Zato s istotou vieme, že všetci tu prítomní za ním smútia.“

Začula som vzlyky. Zažmurkala som a zrazu stál Phoenix za riaditeľom. Usmieval sa na mňa.

Vidieť ho raz – okej, sú to len výplody môjho šialenstva. No druhý raz? To nebude len tak. Srdce sa mi znovu pokúšalo prebúrať cez rebrá.

Riaditeľ ďalej predvádzal svoju priemernosť. Oznamil zhromaždeným, že si uctíme pamiatku nebohého minútu ticha. „S úctou skloníme hlavy. A s myšlienkou na Phoenixa si pripomenieme aj ďalších, ktorých sme tento rok stratili. Pripomenieme si Jonasa, Arizonu a Summer. Ja si ich budem pripomínať celý dnešný deň, pri všetkých povinnostiach, ktoré mi práca prinesie.“

Jeden jediný deň. A čo tak celý život, pán riaditeľ?

Znovu som zažmurkala a Phoenix zmizol.

Vráť sa! zavolala som za ním v duchu. No moje srdce sa postupne prestalo drať von. Bolo mi jasné, že mám len bláznivé halucinácie.

Všetci sme presne šesťdesiat sekúnd skláňali hlavy. Potom bol koniec.

„Vstávaj, Darina!“ zašepkala mi do ucha Jordan.

Tisíc sklápacích sedadiel zarachotilo, keď všetci povstávali, aby vyšli von.

Ak by ste sa ma spýtali, čo sa ešte v ten deň stalo, na nič by som si nespomenula. Kamaráti mi niečo hovorili, ja som ich nepočula. Matematikárka sa zľakla, že zamdliem, a poslala ma do školskej kliniky. Ležala som na posteli, zízala na strop a dúfala som, že v tieňoch sekvoje, čo rástla pred oknom, uvidím Phoenixovu tvár. Prišla ma pozrieť Hannah. Nerozprávala som. Nič som poriadne nevnímala.

Vedela som len jedno: Ak sa mi Phoenix znovu nezjaví, budem ho musieť ísť hľadať. Odveziem sa zase k tomu starému domu a vojdem do stodoly.

Škola sa skončila a mne sa do cesty postavila prekážka v podobe Brandona Rohra. Opieral sa o moje auto, ruky skrížené na prsiach. Čakal ma.

Poviem to rovno: Brandon bol Phoenixov brat, ale tí dvaja boli absolútne protiklady. Ani sa nepodobali, hádam len tým, že obidvaja merali skoro dva metre. Brandon bol mohutný, dobrý typ na americký futbal. Phoenix vyzeral skôr ako svižný basketbalista. Brandon nosil vlny nakratučko vystrihané, Phoenix ich mal dlhšie, takmer po golier. Brandon sa zásadne neusmieval. Najmä nie teraz, tri dni po bratovej smrti.

„Nastúp do auta,“ povedal mi.

Odomkla som, vzápätí som strčila kľúče do zapalovania. Brandon si sadol vedľa mňa. „Kam pôjdeme?“ hlesla som.

„Nepýtaj sa a štartuj.“

Zhlboka som sa nadýchla, potom som ho poslúchla. Onedlho sme mierili na západ, von z mesta. Zvierala som volant z celej sily, aby sa mi netriasli ruky.

Brandon sa zaboril hlboko do sedadla a zaklonil hlavu k operadlu. Zavrel oči. „No?“ spýtal sa ma.

„No čo?“ Odbočila som z asfaltky na poľnú cestu, čo viedla k Hartmannovmu jazeru, kde sa utopila Arizona.

„No, máš možnosť pýtať sa,“ povedal Brandon. „Na hocičo.“

Zamračila som sa. Nechcelo sa mi veriť, že Brandon má v repertoári aj súcitiť. Zvedavá som rozhodne bola – veľa detailov som dosiaľ nechápala.

„Phoenix... zomrel hneď?“ Na tom mieste, kde som na ceste videla krv. Pred benzínkou.

Žiaľ, tie slová zneli ešte slabšie ako šepot. Musela som otázku dvakrát zopakovať, kým ju Brandon zachytil.

„Nie, odviezli sme ho do nemocnice, ale nepodarilo sa im ho oživiť.“

„Bol pri vedomí?“

Brandon pokrútil hlavou. „Len pár minút, potom už nie. Rýchlo strácal krv, takže zamdlel.“

„A... povedal niečo?“

„O tebe?“ Keď to takto vyslovil, pripadala som si zrazu zlá a sebecká. Ani neotvoril oči.

„Áno. Spomenul ma?“

Brandon zostal v rovnakej polohe, hoci nás cestou k jazeru poriadne nadhadzovalo. „Chcel odo mňa, aby som sa s tebou porozprával.“

„A o čom?“

„Asi len aby som ti dal zaňho zbohom.“

Zbohom. Dve slabiky. „Len to?“ Pred nami sa už rozprestieralo jazero, celé kilometre jagavej striebornej hladiny.

„Povedz Darine, že mi je to ľúto,“ citoval brata Brandon. Potom sa vystrel a zadíval sa na vodu. „Musel som mu to sľúbiť.“

Moje zničené srdce mi už zase liezlo do krku. Nemohla som hovoriť.

„Obráť auto,“ prikázal mi Brandon po tom, čo celú minútu hltal jazero pohľadom. „Vráť sa do mesta.“

„Kto ho zabil?“ šepala som, keď mi Brandon ukázal, aby som zastala pred jeho činžiakom.

Vyzeralo to, akoby sa zacvakli kovové čeluste a všetky informácie mu uväznili v hlave. Len pokrčil plecami. „Netuším.“

„Veď si tam bol. Videl si to.“

Pokrútil hlavou. „Už si sa niekedy takto pobila?“

„Nie.“

„Bolo tam zo dvanásť chalanov, aj viac. Kopali, udie-
rali, strkali sa. Ktosi odrazu vytiahol nôž. Viac ne-
viem.“

Brandon vystúpil z auta, potom sa oprel rukou o stre-
chu a sklonil hlavu, aby mi videl do očí. „Pri potoku
Deer Creek bude kar. Prídem ja a ešte zopár bratových
kamošov. Bolo to Phoenixovo obľúbené miesto.“

„Po pohrebe?“ hlesla som.

Prikývol a odišiel.

Zovrela som volant a sklonila naň hlavu. Rozplakala
som sa.

Po chodníku prešla žena s kočíkom. Zastala, obrátila
sa a prišla sa ma spýtať: „Ako ti je?“

Zdvihla som hlavu. „Vďaka, dobre.“ Bola to hlúposť
a bolo to na mne vidieť.

„Určite? Nepotrebuješ niečo?“

Spakruky som si utrela líca. „Nie, som v poriadku.“

Neznáma sa však ešte nezberala preč. „Zlatko, nech je
to čokoľvek, zajtra to bude lepšie. A pozajtra ešte lepšie,“
usmiala sa.

„Vďaka.“ Mohla byť odo mňa o sedem alebo o osem
rokov staršia, mala bábätko a život pred sebou: manžela,
ďalšie deti, domov. Láskavo sa usmiala, kývla mi hlavou
a kráčala ďalej.

Zostala som tam so svojimi šialenými myšlienkami, prehrávala som si v hlave, čo sa stalo, a zúfalo som sa modlila, aby som pri pohľade vedľa uvidela na sedadle spolujazdca jeho. Phoenixa. Usmial by sa a povedal by mi: „Hej, Darina, kopni do tejto haraburdy a švihajme niekam preč, dobre?“

„Kam?“ spýtala by som sa s úsmevom.

„Hocikam, kam sa ten šrot ešte dovlečie. Len odtiaľto vypadnime!“

Potom by položil ruku na moje oškľbané operadlo, vyložil by si nohy na prístrojovú dosku a oprel by sa dozadu.

Cestou by som občas pozrela na jeho profil. Mal by zatvorené oči, vietor by mu odháňal vlasy z tváre. A ja by som bola doňho totálne zamilovaná.

No v skutočnosti som po Brandonovom odchode mohla akurát tak vyraziť do Foxtonu. Znovu.

Len chod! vravela som si v duchu. *Čo ti v tom bráni?*

Predstavila som si opäť ten prázdny dom a rozpadávajúcu sa stodolu, počula som búchanie vrát a šuchot osikového lístia vo vetre. Nuž, možno to všetko existovalo len v mojej hlave, nikde inde. Len v mojej nespohľavej, traumatizovanej hlave. Stojí vôbec ten dom? Ako to, že som naň nikdy predtým nenaďabila, ani som nepočula, že by ho niekto spomínal?

Foxton nebol až tak ďaleko od Ellertonu – nanajvýš

dvadsaťpäť kilometrov po úzkej ceste do vrchov. Na malej križovatke tam stálo zo päť či šesť domov a jeden krpatý obchodík, kam nikto nechodil. A ešte zopár víkendových chát s výhľadom na potok, kde občas bývali rybári a lovci – väčšinou návštevníci z veľkých miest.

Okej, odveziem sa do Foxtonu a trochu to tam preskúmam. Môžem sa v obchode spýtať, či poznajú ten dom medzi osikami. Mala som plán, tak som vyrazila.

Ukázalo sa, že to nebol bohvieaký plán. Zastala som pri foxtonskom obchode a zistila som, že je zavretý. K výkladu bola znútra prilepená ceduľka „Na predaj“. Vietor mi hnal prach z poľnej cesty rovno do očí, tak som sa vrátila do auta. Normálne som čakala, že uvidím poletujúce trsy suchej trávy a začujem smutné tóny gitary ako v nejakom filme s Clintom Eastwoodom.

„Došľaka!“ Skrútila som kľúčom a motor bezmocne zaprskal. Ručička ukazovala prázdnu nádrž – v poslednom čase som toho dosť najazdila.

„Vždy maj v kufri kanistru s benzínom,“ neraz mi opakoval otravný Jim. „Nikdy nevieš, kedy ti dôjde.“

„Darina, Jim mal pravdu. Mala si ho aspoň raz v živote poslušnú!“ zamrmlala som a bolo mi jasné, že neurobím to, čo vyzerá najjednoduchšie. Nezavolám z mobilu Laure. Tá by ma vyhrešila a ukončila moju výpravu k starému domu.

Znovu som vyliezla z auta a zamyslela som sa nad ďalšími riešeniami. Stopovať k najbližšej benzínke? To iste, s mojím šťastím by ma zobral do auta nejaký magor. Je to riziko. Zavolať kamoške a poprosiť ju o pomoc? Úbohé. Navyše by mi hrozili otázky.

„Hej, Darina!“ zakričal ktosi.

Spoznala som pána Madisona, práve zastával na krajnici so svojím strieborným terénnym autom. Summer bola jeho dcéra a on sa dočasne vykašľal na kariéru architekta, vzal si voľno a pomáhal manželke vyrovnáť sa so žiaľom po strate dcéry. Keď vystúpil, pripadal mi bledý a schudnutý. „Máš nejaký problém?“ opýtal sa ma.

„Došiel mi benzín,“ priznala som.

Prikývol. „Sám neviem, koľkokrát som Summer vtíkal do hlavy, aby vždy vozila v kufri rezervnú kanistru.“

„Viem. Som hlupaňa.“

„Ani ona ma nikdy nepočúvala. Decká sú všetky rovnaké, čo?“

Až som sa zahanbila, že stále dýcham. Chudák!

„Máš šťastie, že som tu,“ povedal pán Madison a vytiahol zozadu z auta zelenú kanistru. Odskrutkoval vrchnák a mne do nosa udrel silný pach benzínových výparov. Dívala som sa, ako leje číru tekutinu do nádrže.

„S týmto sa dostaneš domov.“

„Vďaka,“ vydýchla som. Vyhýbala som sa jeho pohľadu a spomínala som na všetky tie blankytné večery,

ktoré som strávila u Madisonovcov v ich neusporiadanom, bohémskom dome mimo mesta, vždy otvorenom pre priateľov. To bolo predtým, ako Summer... kým ešte žila.

„Rado sa stalo,“ naznačil úsmev. „Teraz naštartuj, či je všetko v poriadku.“

Poslúchla som. Motor zareagoval a mohla som ísť.

„Okej,“ prikývol a vrátil sa do svojho auta. „Som rád, že som šiel okolo. Daj na seba pozor, Darina.“ A bol preč.

Mohla som mu povedať: „Idem si pozrieť ducha vašej dcéry, pán Madison. Je neďaleko, stačí ísť po tejto poľnej ceste až k jednej starej stodole. Je tam aj s Jonasom, Arizonou a Phoenixom. Všetci sú spolu a hovoria si Krásni mŕtvi. A to, že ste sa tu objavili, bude asi najskôr osud. Tak sa tam vyberte so mnou!“

Lenže on bol zdrvený žiaľom a ja som tušila, že to, čo mu môžem ponúknuť, je len číre šialenstvo rovnako utrpenej osoby. Tak som sa dívala, ako jeho auto mizne na ceste.

Prekážky teda zmizli a neostávalo mi iné, ako ísť ďalej po poľnej ceste popri chatách poľovníkov a rybárov, čo vyrastali zo žulových brál a pozerali na divoký potok. Musela som ísť do borovicového lesa plného ťažkých, voňavých konárov. A potom som sa z dlhých tieňov vynorila na obnaženú cestu, ktorá sa hadila do kopca k osikovému háju.

Auto poskakovalo na kameňoch. Pneumatiky drvili štrk a šmýkali sa v ostrých zákrutách. Neboli tam už

domy, nestretla som iné autá, zostala so mnou len šira večerná obloha a na ňu sa pomaly šplhal bledý mesiac.

Stále nijaký dom, pomyslela som si, keď sa mi zdalo, že som zašla dosť ďaleko. *Ani stodola*. Hľadala som miesto, kde som deň predtým parkovala. Ešte zopár sto metrov, povedala som si, trochu som spomalila a obzerala som sa, či nespoznám okolie.

Doviezla som sa ku skupinke stromov a naľavo som uvidela úzku cestu. Vo vysokej tráve vylakane zdvihol hlavu jeleň.

Tu je to! Spoznala som chodník stúpajúci cez lúku k osikovému háju. Spoza kopca dokonca vytrčal vrch hrdzavej cisterny na vodu.

A tak som vystúpila z auta a vykročila peši chodníkom, až som vyplašila jeleňa, ktorý sa dal na útek cez striebristú trávu. Došla som k stromom, ktorých lístie šuchotalo vo vánku. Akoby kdesi mával, búšil milión krídel.

Pred vrcholom kopca som sa musela zastaviť a zhlboka nadýchnuť. Potom som zaťala zuby a kráčala ďalej.

Listy šuchotali hlasnejšie ako prvý raz, hoci osiky boli ešte ďaleko a ja som stále kráčala trávou. Potom som zišla z chodníka, vzala som to na kopec skratkou a znovu som si oddýchlá v tieni vyvýšenej cisterny. Terén už klesal do širokého údolia, ktorým sa hadil potok.

Dom som hneď nezazrela. Už som si hovorila, aká som bláznivá, že som si to všetko vybájila. Ako sa s člo-

vekom kruto zahrá žiaľ! Ako sa myseľ rozhodne kopnúť do chudáka, ktorý už aj tak leží na zemi!

Chcela som sa na to vykašľať, keď som začula buchnutie vrát a uvidela som starú stodolu.

Srdce sa mi pustilo do cvalu.

A znovu – *buch!* Šuchot lístia mi stále pripomínal mávanie krídel, napĺňal mi uši nesmiernym, všade sa rozpríjajúcim zvukom. Neisto som vykročila z tieňa cisterny a schádzala som zo svahu k stodole.

No došla som iba do polovice svahu, keď som zbadala vo vysokej tráve na lúke dve postavy – dvaja chlapi opravovali medzeru v starom plote z ostnatého drôtu. Bola to taká obyčajná scéna, až som sa zabudla báť – no len kým ten mladší nezdvihol hlavu. Spoznala som ho.

„Jonas!“ vyletelo mi z hrdla priškrtené, chrapľavé slovo. Zastala som na stráni a zízala som na jeho vysokú, štíhlu siluetu.

Jonas Jonson vyštartoval na svojom Harley Davidstone po rovnej ceste z ellertonskej štvrte Centennial. Zoey sedela za ním. Jonas havaroval a zabil sa, no teraz na sebe nemal prakticky ani škrabanec. Zoey bola šesť týždňov v kóme a doteraz si nepamätá, čo sa stalo.

Jonas ma zazrel a obrátil sa k staršiemu mužovi – tomu sivovlasému, ktorého volali Hunter a ktorý pri mojej prvej návšteve zavrel vráta na stodole. Hunter odložil nástroje a vybral sa do kopca ku mne.